

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון

524

פרשת ויקהל' - שלקלים תשפ"ד

וכך אמר לאחד מבני ביתו: "מצד אחד אני כ"כ שמח ששבת מגיעה, אבל מנגד אני מלא פחד שמא ח"ו אכשל באיזה איסור מאיסורי שבת".

'נאה דורש ונאה מקיים'. לא היה רבינו יוצא ביום שישי לאחר חצות מחוץ לעיר, ובכלל היה נמנע עד כמה שיכול היה שלא לצאת ביום שישי מביתו מחוץ לעיר. וסיפר אחד מבאי ביתו שהיה גר מחוץ לבני ברק, שבימי שישי היה נמנע מלהגיע אליו היות וכבר מהבוקר היה שואל אותו: "היכן אתה בשבת? כאן בעיר?" - עד כדי כך היה זהיר שגם אחרים לא יגיעו לידי חשש חילול שבת.

כך גם היה שכבר הרבה זמן לפני שבת היה השולחן ערוך עם הגביע והיין, והיה יושב לבוש בבגדי השבת ומצפה לבואה של השבת, מתי כבר יגיע הזמן בו יוכלו להדליק את נרות השבת.

פעם אחת ביקש ממנו יבלחט"א כ"ק האדמו"ר מבעלז שליט"א לעלות לירושלים כדי לשמש סנדק לנכדו בברית שתתקיים ביום שישי בחודשי הקיץ. רבינו סירב בנימוק שהיות ואינו רוצה לצאת מחוץ לעיר בערש"ק לכן נאלץ להשיבו ריקם. אך בסופו של דבר הסכים בתנאי שהברית תהיה כמה שיותר מוקדם. באמת הברית התקיימה בשעה 10 בבוקר בדיוק. כאשר יצא רבינו מהברית ניגשו כמה חסידים ואמרו לרבינו: "גוט שבת", נעצר רבינו ושאל בדאגה: "מה השעה?", וכשהשיבו לו נענה ואמר: "נו... עוד לפני חצות היום, ולמה כבר מאחלים גוט שבת?...".

מין זצ"ל הרגיל את עצמו שבכל דבר התבונן מה אומרת ההלכה ע"ז לענין שבת. היה זה כאשר נכנסו אליו וסיפרו לו על פלוני שתרם 'כתר' לכבוד את הס"ת שבישיבה, והראו לו את הכתר. מין לקח את הכתר בידיו והתבונן בו היטב ובדק את הפעמונים. המקורבים לא הבינו מה כל כך מעניין אותו ממה מורכב הכתר, איך נראים הפעמונים, והאם יש בהם ענבל או לא, וגם איזה רעש משמיע הפעמון כאשר הולכים עם הכתר... עד שלבסוף הפטיר ואמר: "אפשר להשתמש בכתר הזה בשבת, ובפעמונים כאלו אין חשש איסור שבת, ואפילו 'מתעסק' אין בזה...".

הגביע שבו היה מקדש מין מדי שבת קודש היה גביע שקיבלו מתנה לחתונה מרבי סנדר אשכנזי. אירע פעם שנוצר חור קטן בתחתית הגביע ומסרו את הגביע לצורף

וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' (לה, ב)

מין ראש הישיבה הגאון רבי אהרן יהודה לייב שטיינמן זצוק"ל כותב בספרו, שהרי כידוע נשמת האדם מקורה באוצר הנשמות שתחת כיסא הכבוד שכולו רוחניות, ונשמה זו נשלחה לעולם הזה כדי לקחת את ענייני החומר ולהפוך אותם למקור של קדושה והשראת השכינה. והאופן לעשות זאת הוא באמצעות קיום כל המצוות ובפרט מצות שמירת שבת, כי השבת היא כולה קודש ובה מתנתק האדם מכל עניני המעשה עד כדי כך שאפילו הדיבור בשבת אינו כדיבור בחול. ובכוח קדושת השבת אפשר למזג את החומר עם הקדושה ולהעלות אותו לרוחניות והתעלות.

הבה נתבונן בקצות דרכי מין ראש הישיבה זצ"ל, היאך היה מכין עצמו לקראת השבת.

ידוע לכולם סדר יומו של רבינו, את השיעורים הרבים שהיה מוסר מדי יום ביומו. אחד השיעורים שהיה מוסר היה בספר 'משנה ברורה' הלכות שבת, באומרו שהשבת היא כזה דבר עדין שצריך להיזהר עליו. ולכן כאשר סיימו את חלק ג' ב'משנה ברורה' רצו התלמידים להמשיך ללמוד את יתר חלקי ה'משנה ברורה', אך רבינו מעוניין היה לחזור שוב על חלק ג' ונימק את טעמו, שמין ה'חפץ חיים' כתב, שמי שמתחיל את ההכנות לשבת מיום שישי בבוקר כבר מאז 'יצננו לו את הגיהנום', ובוודאי מי שמכין עצמו בימי השבוע לדעת את הלכות שבת אזי גם את הזמן הזה יחשבו לו ויצננו לו את הגיהנום.

ובאמת, עצה זו היה מיעץ לשואלים כשבאו לפניו וביקשו איזו עצה טובה לחיזוק [כמו לתושבי רמת אלחנן לאחר שהיו בשכונה כמה אסונות, וכך גם כשביקר בעיירה לייקווד וביקשו עצה לחיזוק על דברים שר"ח קרו להם], ועצתו היתה להקדים בקבלת שבת.

וכה היו דבריו: "תמיד דווקא בערב שבת ברגעים האחרונים רואים פתאום שחסר משהו, או שצריך לעשות משהו, ולפעמים מתוך זה יכול לבוא ח"ו שייכנס לשבת אפילו אחרי השקיעה, ע"כ אמרתי להציע שלכל הפחות שלושים רגעים - חצי שעה - לפני השקיעה, כבר יקבלו שבת, וכך כל העניינים יהיו כבר מסודרים ולא ייכשלו ח"ו, ובזכות השבת כתוב שהברכה שורה על כל השבוע".

ע"מ לתקנו. לאחר סתימת החור, הצורף גם הבריק וצחצח את הגביע עד שהיה נוצץ ומבהיק. כשחזר הגביע מהצורף שמח רבינו מאוד מיופיו וניקיונו ואמר: "זה רק לכבוד שמים, הרי זה נמצא רק כאן בבית ומי רואה את זה, א"כ אין בזה שום כבוד עצמי אלא רק לכבוד שמים ולכבוד השבת..."

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא'-הרב זלמן רזניק]

* * *

סיפר הרה"ג רבי אשר קובלסקי שליט"א: "את הסיפור הבא שמעתי מידיד קרוב בשם בנצי פ., המשמש כאח רפואי בבית החולים 'איכילוב'. ביום מן הימים, לקראת סיום המשמרת שלו, התקשר אליו חבר, ובקול נאנח סיפר כי זה עתה נפצע באורח קל בתאונת דרכים, והוא מבקש ממנו להמתין לו בחדר המיון ולסייע לו בבדיקות. בנצי הנחמד שמח על יכולתו לסייע לחברו, והמתין לו בשערי חדר המיון. החבר הגיע ובמבט ראשוני קבעו הרופאים כי מדובר במכות יבשות בלבד, והמליצו על מנוחה ומשככי כאבים. אלא שהאח בנצי, חברו הקרוב של הפצוע, ביקש כי בכל זאת חברו יוכנס לצילומי רנטגן מקיפים, על מנת לוודא כי אכן אין כל חשש למכה נסתרת באחד האיברים הפנימיים.

הרופאים נעתרו, והחבר נשלח מיד לבדיקת סי. טי. - רק כדי לוודא שהכל תקין. הצילומים נערכו ונבדקו, והתברר כי אכן כן, כל האיברים הפנימיים לא נפצעו. אלא שדווקא אז ניתר ממקומו רופא צעיר מהמחלקה הכירורגית, וזעק: "רגע, תראו מה קורה בכבד..."

הרופאים הסירו את משקפיהם, נעזרו בזכוכיות מגדלת, ולפתע הפך חדרם לזירת התרוצצויות. פרופסור מומחה הוזעק מהמחלקה, ובראותו את הצילומים חשכו עיניו: "יש כאן גידול קטן שיושב בדיוק בין אונות הכבד. נדרש ניתוח דחוף להסרתו לפני שיתחיל לשלוח גרורות..."

החבר ובנצי עמדו המומים, נבוכים, מבולבלים. לפתע גילו עד כמה גדול היה הנס שבתאונה - הן היא זו שהובילה לצילום הסי. טי. שהוביל לגילוי הידיעה המרעישה על המחלה המסוכנת המתפתחת בכבד באין מפריע. אין ספק כי זהו נס יוצא דופן, כאשר תאונה אקראית ובקשה לבדיקות מקיפות - חשפו את דבר הגידול, ועתה ניתן לטפל בו!. הרופאים קבעו לו ניתוח ליום ראשון שאחרי, והסבירו כי מדובר בניתוח מורכב ועדין במיוחד, וגם גילו את אוזנו כי לאחר הניתוח מצפה לו תקופת שיקום ארוכה וקשה. ובכל זאת, הרי לא שייך לוותר על ניתוח שכזה, יש להסיר את הסכנה במהירות האפשרית, גם במחיר ניתוח מסובך ומורכב שאחריו תקופת שיקום קשה ומייסרת...

כל הסיפור הזה התרחש ביום רביעי, ובנצי וחברו נפרדו לשלום, כשבנצי מבטיח לחברו להיות לצדו בעוד ארבעה ימים - ביום הניתוח, ולסייע לו ככל יכולתו - לפני הניתוח וגם אחריו, לאורך תקופת האשפוז והשיקום הארוך הצפוי.

בנצי שב הביתה מאוחר מהרגיל באופן משמעותי, ופיו לא מפסיק למלמל תודה לה' - על שזיכהו לבקש את הבדיקות הללו לאחר התאונה, בדיקות שמסתבר שהצילו את חייו של חברו לפני שיהיה מאוחר מדי... הוא שב הביתה בתחושות מעורבות, שמח על הנס, מבולבל מההתפתחויות, וכאוב על הסבל שחברו אמור לעבור בימים ובחודשים הקרובים. ואז, נזכר שיש סגולה עתיקת יומין, ושמה 'תוספת שבת'. 'אקבל על עצמי לקבל את השבת מוקדם מזמנה הרגיל, לשבת ולהמתין לכניסת השבת ברוגע ובשלווה, בשמחה ובאוויר. ויהיו הדברים לזכות חברי היקר, שיזכה לעבור את הניתוח בשלום, ושתקופת השיקום תעבור עליו בקלות!' - הרהר.

הוא שיתף את רעייתו - השותפה עמו בהכנות לשבת, בהרהור שעלה במוחו, שוחח עמה בנעימות על הרעיון, הסביר את היתרון, פירט את המעלות, תיאר את התחושה המרוממת והקסם הענוג, וקניח בכך שהוא רוצה לקבל על עצמו סגולה זו - לזכותו של החבר העומד בפני ניתוח מורכב ותקופת שיקום קשה.

האשה שמעה את הדברים, והיטב הבינה את המשמעות. 'תוספת שבת' כרוכה בשינוי הרגלים, לקבל את השבת מוקדם וברוגע - זה כדאי ומשתלם, אך דורש מאמץ. "רגע, רגע", אמרה לפתע, "אם אתה מקבל על עצמך להקדים את קבלת השבת לזכות חברך, אף אני אקבל על עצמי להקדים את השבת כדי לזכות בישועה דחופה לה אני זקוקה..."

במה דברים אמורים? רעייתו של בנצי עוסקת במסחר בתכשיטים יקרים. כמה ימים קודם לכן קיבלה מלקוחה ארנק תכשיטים ששווי הון עתק, והיה עליה להעבירו לצורף, להעריך את שווי, ולקדם את מכירתו בתמורה לתכשיטים אחרים. בבוקרו של יום, היא נטלה את ארנק התכשיטים מהבית, אך בהגיעה אל הצורף - נדהמה לגלות כי הוא איננו, נעלם... מתוחה ומודאגת, שבה את כל הדרך, בולשת בעיניה ימינה ושמאלה, מחפשת את הארנק האובד. היטב ידעה כי מדובר בארנק ששווי הון עתק, לא משהו שניתן לאבד... והוא בכלל לא שלה - הוא של לקוחה, איזה נזק, כמה אי נעימות, איך תתמודד עם העניין הזה?!

באותו יום, וגם למחרת, היא, ילדיה, שכניה וגם בנצי בעלה - סרקו את כל הדרך, חיפשו בכל מקום, ניסו להבין להיכן נעלמה האבדה, ודבר לא הועיל. ארנק התכשיטים היקר כאילו צימח לו כנפיים, נעלם ואיננו... מדובר בנזק אדיר המוריד לטמיון רווח של שנים! עתה, החליטה, תקבל על עצמה להקדים פני שבת, לקבל את השבת ביישוב הדעת וברוגע, "ותהיה קבלה זו לזכות עבורי, שנזכה למצוא את ארנק התכשיטים האבוד, שמאן דהוא ישר ונאמן יניח את ידו על הארנק הפורח והבורח, וישיב לנו אותו בקרוב!" - ביקשה כשדמעה סוררת זולגת מעיניה. "נפעל יחדיו כדי להקדים את קבלת השבת, אתה - לזכות חברך והניתוח שלו, ואני - לזכות האבדה שנעלמה, ובעזרת השם שנינו נזכה בישועות הנכספות!" - סיכמה בתקווה.

היה זה, כאמור, ביום רביעי בשעת ערב מאוחרת, וכבר למחרת, ביום חמישי, הם החלו בהכנות. הנקיון הוקדם לשעת צהריים, הקניות נערכו כבר בדרך מהעבודה, ניחוחות השבת החלו לעלות ביום חמישי בערב, והסתיימו בשעת לילה מאוחרת. ביום ששי הם השכימו קום לסידורים אחרונים, עוד לפני חצות היום כבר פרשו את המפה וערכו את השולחן...

לא ניתן לתאר את תחושת כל בני המשפחה באותו יום שישי. את המרוץ הקבוע והמעורב של השלמת קניות ונקיונות בד בבד עם מקלחות וערבובי תבשילים - החליפה שלוה... שלוה בלתי נתפסת. בשקט וברוגע ערכו הכנות אחרונות, ובשעת צהריים מוקדמת כבר ישבו בניחוחות על יד השולחן, ממתנים להדלקת נרות השבת, כשכולם מצוחצחים ונקיים, הבית נוצץ, הפלטה מוכנה, המיחם מהביל, שעוני השבת מסודרים... - תענוג! קצת לאחר פלג המנחה, כבר ניגשה האם לנרות השבת, והדליקה אותם בהתרגשות. היא חשה רוממות רוח שאין לתאר, הדלקת הנרות מתוך רוגע אפשרה לה להתרכז במילות התפילה, להתחנן על בעלה וילדיה בלב פתוח ובדמעות שלישי. לצידה, כשתילי זיתים, עמדו מסודרים ורעננים בנצי והילדים, וקיבלו את פני השבת כשחיוך אפוף הוד נסוך על פניהם באושר...

כיוון שהשעה היתה מוקדמת יחסית, החליט בנצי ללכת להתפלל בבית כנסת מרוחק קמעא, שהתפילה בו מתחילה בשעה מוקדמת. בדרך כלל הוא לא יכול להספיק להגיע לשם, אבל עתה יש לו את הפנאי, הוא יכול ללכת להתפלל בבית הכנסת בו חפץ להתפלל מאז ומתמיד, והוא יוצא לדרך בשמחה ובטוב לבב...

והנה, כמה בתים לפני בית הכנסת, בעודו פוסע ברוגע ובשלוה, עיניו נתקלות במודעה קטנה התלויה על עמוד חשמל מצוי. הוא מביט במודעה שוב ושוב כדי לוודא שאינו הוזה, ואכן כך נכתב בה: 'השבת אבדה!', נמצא ארנק מלא תכשיטים, שנראה כבעל ערך רב. המאבד יוכל לפנות למספר טלפון..., ויקבלו על פי סימנים מובהקים בלבד! בנצי משפשף את עיניו כאינו מאמין. הן זו האבדה שלהם, זה הארנק האבוד! מי פילל ומי מילל, שדווקא כאן, במקום מרוחק יחסית ופחות צפוי, ימצא את המודעה הזו! אמנם, הוא אינו יכול לרשום את המספר - כי כבר קיבל את השבת, אבל בהגיעו לבית הכנסת מצא מישהו פחות מאושר ממנו, אחד שעוד לא קיבל את השבת, וביקש ממנו לרשום את מספר הטלפון.

לאחר התפילה, שב לביתו בצעדי ריקוד, מבשר לרעייתו שהסגולה כבר עבדה, הוכיחה את יכולתה. הלא אין ספק כי מדובר בארנק שנאבד, וראו זה פלא - דווקא עכשיו, בדקות הללו של כניסת השבת, כשיצא לדרך בלתי שגרתית עקב העובדה שזכה להקדים ולקבל את השבת - דווקא אז נמצא קצה החוט שיוביל לאבדה...

לאחר צאת השבת הוא ממחר להתקשר למספר שהופיע על המודעה, ואכן, לפי כל הסימנים, מתברר שזו האבדה. בחלוף כמה דקות כבר היה הארנק בביתם, כן כן, אותו ארנק אבוד, שנמצא רק הודות להכנסת השבת בשעה מוקדמת מהרגיל!

ביום המחרת, יום ראשון, שב בנצי לעבודתו בבית החולים, וכמובן - חברו הגיע גם הוא, לצורך הניתוח שנקבע עבורו.

"תהיה רגוע!" - סח לו בנצי בביטחון, "עוד תופתע עד כמה זה יעבור בשלום. אני בטוח. יש לי נוסחת פלא סודית, היא כבר חוללה ישועה. אני בטוח שהיא תעבוד גם אצלך!"

החבר הוכנס לניתוח, וכחלוף כמה שעות כבר התעורר. "עכשיו הוא יאושפז שבוע-שבועיים למעקב", אמרו הרופאים, "ואחר כך נתחיל בשיקום. קל זה לא יהיה, אבל עם הזמן, תוך מספר חודשים, הוא יחזור לעצמו!" - אמרו הרופאים, שלא ידעו שהסגולה העוצמתית של 'תוספת שבת' בתמונה...

היה זה, כאמור, ביום ראשון. ועתה הסכיתו ושמעו: כבר ביום רביעי, השתחרר החבר מבית החולים, שמח, בריא ומאושר. הניתוח הצליח מעל ומעבר למשוער, גופו התאושש במהירות פלאית, הוא נדרש רק לשוב לצילומי ביקורת. תקופת השיקום הסתיימה עוד בטרם החלה, הוא חש כאחד האדם ממש, בריא וחזק, מתפקד כרגיל - פחות מ-72 שעות לאחר הניתוח!

את הסיפור הנפלא הזה סיפר לי ידידי בנצי בעצמו, ובפיו מסר יוצא דופן: "במחשבה שניה, היה כל כך כדאי לקבל את השבת מוקדם, גם בלי כל הישועות להן זכינו. זה אושר רוחני צרוף, זו תחושה שאי אפשר לתאר, זו שבת אחרת ממש. הישועות בהן זכינו, הניסים המופלאים שראינו בעינינו, המודעה שהשיבה את האבדה, שנגלתה רק בזכות הקדמת קבלת השבת, השחרור המהיר ותקופת השיקום שנעלמה לאחר הקדמת קבלת השבת - אלו בונוסים משניים!"

הבה נקשיב למסר, נקרבו אל ליבנו. זה אמנם דורש קצת מאמץ, מצריך היערכות מראש, אבל זה כל כך כדאי, כל כך משתלם, כל כך קסום וכל כך עובד! הבה נצטרף גם אנו למשפחה היהודית הגדולה שמקדימה לקבל את פני השבת, ונזכה גם אנחנו לחוש את הטעם המופלא הזה, ולראות בעינינו את ישועת ה' בכל הדרוש לנו!

* * *

היה זה לפני כארבע שנים, בפולין שבאירופה. באחד הכבישים המהירים התרחשה תאונה קשה מאוד, בה היו מעורבים כמה יהודים מישראל, ביניהם הבה"ח יצחק בן אהובה שושנה לרפו"ש, שנפצע באורח קשה. על אתר הוא הורדם והונשם עקב פגיעה קשה מאוד בגב ובחוליות עמוד

* * *

סיפר הגאון רבי **יצחק זילברשטיין** שליט"א: ילדה אחת מבנות ירושלים נכנסה ביום בדיקת חמץ לביתו של הגאון רבי **מיכל הורביץ** זצ"ל כדי לשאול בעניין מסוים. מה רבה הייתה הפתעתה כאשר ראתה שבבית אין תכונה ניכרת כפי שמורגלים לראות ביום זה בכל בתי ישראל, וגם החמץ עדיין מונח על השולחן ולא בפינה כלשהי בבית.

הרב, שראה בהשתוממותה של הילדה, פתח ואמר: "דעי לך, שכל ההכנות והטרחות שיש בבתי ישראל לקראת חג הפסח יש בהן עניינים נשגבים וחשובים עד מאוד, אך כל זה בתנאי שהדברים לא יביאו את האדם לידי כעס. ברגע שיעלה קמצוץ של כעס בלב בני הבית יתבטלו מאליהם כל העניינים והיו כעפרא דארעא".

"היות והרבנית שלי חולה, ל"ע", המשיך הרב והסביר לילדה, "הרי שאם אעמוד על כך שהיא תבצע את כל החומרות והסייגים, יגרום הדבר שנגיע לידי כעס, וגם מצב בריאותה עלול להידרדר, על כן מעדיף אני לקיים את ההלכה כפשוטה, ללא החומרות המרובות המתלוות אליה, ורק כשמגיע זמן הבדיקה אני לוקח מטאטא ומתחיל לנקות היטב את החמץ. כל זאת כדי לא להכניס הביתה את החמץ החמור ביותר, שהוא הכעס...".

הילדה עמדה ושמעה את הדברים יוצאים מפי הרב והושפעה מכך לכל ימי חייה. **[מתוך הגדש"פ 'חשוקי חמד']**

* * *

בקובץ 'המאסף', שיצא לאור בשנת תש"א, בתוך שנת האבל על פטירתו של גאון הדור, מרן רבי **חיים עוזר גרודז'ינסקי** זצ"ל, בעל ה'אחיעזר', בסוף הקובץ מופיע מאמרו המאלף של הגאון רבי **חזקיהו יוסף מישקובסקי** זצ"ל, אב"ד קריניק, שנמנה על נאמניו ומקורביו הגדולים. וכך הוא כותב: "זהו באמת פרק מיוחד ותורה שלמה! בין המון הפונים אליו יום יום בבקשות שונות, היו לא מעטים שהציקו לו הרבה, ובכל זאת לא ראה איש מעולם שמץ של קפידה וכעס על פניו. פעם אחת הייתי נוכח כאשר בא אל רבינו בנו של רב אחד, והציק לו הרבה שימליץ בעד אביו לעיר פלונית, שהיתה פנויה אז, שיקבלו שמה את אביו לרב. ובאשר לדעת רבינו לא היה אותו הרב ראוי לרבנות חשובה זו, לא נענה לו. אז עבר הבן לדבר קשות, והתחיל בדברי ביקורת וביטויים כמדקרות, עד כי אחזתני רעדה. אך רבינו לא ענה לו מאומה, ורק כשדבריו עברו כל גבול יצא לחדר אחר יחד אתי... בהמיית רוחי אמרתי לו: 'הלא גם לסבלנות יש גבול וקצה'. על זה השיבני: 'הלא הוא משתדל בעד אביו, ורק מחמת רגש האחריות שלי, איני יכול להרשות לעצמי למלאות מבוקשו, כי יודע אני שאין רבנות עיר חשובה זו הולמת לאביו. אולם אין לי רשות להתלונן עליו ועל הדברים והביטויים שאמר'..." **[מתוך 'אוצרותיהם אמלא']**

השדרה, והוטס כך, מורדם ומונשם, מפולין לארץ, להמשך הטיפול בו. כשהרופאים כאן בארץ קיבלו את הצילומים - חשכו עיניהם. היטב הבינו כי מדובר במקרה קשה ומסובך במיוחד, הגב ספג פגיעה אנושה, ומי יודע אם וכיצד ניתן להציל את המצב. הוא אושפז בבית חולים בארץ כהכנה לקראת ניתוח מסובך במיוחד, שנקבע ליום ראשון.

חבריו ובני משפחתו חששו לשלומי, ביקשו לעשות הכל לרפואתו, ולרגע חשבו מה הם יכולים לעשות כדי להחיש את ישועתו, לוודא שהניתוח יצליח, שהגב יינצל, שיצחק האהוב ישוב ויתפקד. אחד מהם הציע את רעיון ה'תוספת שבת', והצעתו התקבלה בהתלהבות יתירה. קבוצה ענקית של בני משפחה וחברים קיבלו על עצמם להקדים לקבל את השבת שלפני הניתוח, לזכותו ולרפואתו של יצחק היקר. ביום ששי אחר הצהריים, בעשרות בתים בישראל שררה אווירה שונה, תחושה חגיגית עמדה באוויר. השבת הוכנסה כאורחת של כבוד, ברוגע ובשלווה, כשבבתים רבים ממלמלים שוב ושוב את שמו של 'יצחק בן אהובה שושנה', לרפואה שלימה ומהירה בזכות הקדמת קבלת השבת.

ביום ראשון עם שחר, החל הניתוח המסובך, שאורכו הצפוי עמד על שעות ארוכות. והנה, הפלא ופלא, בתום שעות ספורות, כבר יצאו הרופאים מחדר הניתוח, ובפנים מחויכות בישרו לבני המשפחה כי הסתבר שהמצב פחות חמור משחשבו, וחיש קל - יחסית - הצליחו לבצע את הניתוח במלואו, ועל פניו - נראה כי הגב שוקם לחלוטין, באופן פלאי וניסי ממש! ולמרבה ההפתעה, כבר למחרת, מצבו השתנה מן הקצה אל הקצה. הפסיקו לו את ההרדמה, והוא החל להתעורר ולנשום בכוחות עצמו. הרופאים ניצבו ליד מיטתו המומים, לדבריהם - זהו נס רפואי פלאי שמי שהוכנס בבוקר מורדם ומונשם לניתוח ארוך, תוך יום אחד מתעורר מההרדמה ומצבו טוב! לאחר תקופה קצרה כבר היה מדובר על חזרתו לתפקוד מלא ותקין, שיקום מלא מהתאונה הקשה, באופן ניסי ומיוחד.

והאמת היא, שאין בזה כל פלא... כי זהו בדיוק כוחה של השבת, מחוללת הניסים ומרובת הנפלאות. זוהי בדיוק נוסחת הקסם הטמונה בה, כוח רוחני של מקור הברכה, שמחולל ישועות בלתי נתפסות. הבה נאמץ גם אנחנו את הקדמת קבלת השבת, הבה נזכה גם אנו באושר הרוחני הגדול הזה, וגם לשפע מתנות משמים, אושר ושמחה לכל ימות השבוע!

לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם
בְּיוֹם הַשַּׁבָּת (לה, ג)

ידועים דברי הזהר הקדוש (תיקוני זהר, תיקון מח, דף פה, א) על הפסוק: "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת", שהכוונה בפסוק זה היא גם לאסור שלא להבעיר את אש הכעס [שהיא אש הגיהנם] - בפרט ביום השבת.